
FICCIONS

LA MATÈRIA OCULTA

Joan Llumí

No és cosa de per riure. Activar la matèria oculta suposa un gran risc!

El professor Arnau va inventar un aparell per descobrir la matèria fantasmagòrica que s'amaga en els objectes que ens envolten, però les conseqüències de l'aplicació d'aquella màquina van ser esgarrifoses...

Aquell era un instrument formidable basat en la tecnologia més capdavantera del làser. Per dir-ho amb poques paraules: permetia determinar els nivells de matèria oculta que envolten qualsevol objecte per petit que sigui. Era la gran consecució del professor Arnau. Totes les seves investigacions derivaven del descobriment que va fer el 1933 l'astrofísic suís Fritz Zwicky relacionant entre si les masses de grans conjunts galàctics. Aquest es va adonar que es trobava una quantitat molt superior a la suma de les masses de matèria detectable. Això va enfollir molts investigadors que es van dedicar a elaborar mites cosmogràfics. Van dir que l'univers era semblant a un gran pastís de pasta fullada en què les fines capes materials eren envoltades per "ocultacions" denses.

El professor Arnau no era home d'especulacions ambiciosos, sinó d'aplicacions pràctiques, de comprovacions precises. Amb el seu artefacte de gran sensibilitat subfotònica, es proposava fer visibles aquells estripalls de matèria secreta, però no pas de les galàxies llunyanes, sinó dels objectes més pròxims i quotidians. Ell sabia molt bé que la cosa no era fàcil, perquè s'havia d'encarar amb partícules un milió de cops més petites que un electró. De tota manera, confiava que apareguessin conglomerats amb prou entitat com a conseqüència de l'aplicació del seu aparell.

Sé de primera mà que el professor va

quedar molt sorprès tot comprovant que la matèria fantasmagòrica, quan era "descoberta" quedava estranyament activada i devorava la matèria perceptible. De tota manera, sens dubte, va dur endavant les seves investigacions perquè en poder entrar a casa seva, vaig comprovar que tot, absolutament tot,

havia desaparegut. I ell també. Solament en quedava, al bell mig de l'habitació on l'Arnau tenia el laboratori, la dentadura postissa que, de manera incomprendible, la matèria oculta havia rebutjat. Qui sap, potser algun dia tregui l'entrellat d'aquest esdeveniment tan estrany. ■

